

ΨΕΥΤΟ-ΑΝΑ-ΝΕΩΣΕΙΣ

ΤΟΥ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΓΙΑΝΝΗ ΠΑΝΟΥΣΗ*

*Μια νίκη κι αυτή:
Να γνωρίζεις επιτέλους την πλάνη σου
όταν ξέρεις πως άλλοι δεν θα μάθουν ποτέ
την έκταση και το βάθος της πλάνης τους
Δημ. Παπαχρήστος, Ίσως μια νίκη κι αυτή...*

Αν προσεγγίσει κανείς τα πολιτικά μας πράγματα με την απελευθερωτική οπτική «της απόκλισης» (κι όχι με την ομογενοποιούσα θολούρα «της σύγκλισης») θα διαπιστώσει ότι οι μεταρρυθμιστικές εξαγγελίες (ή και αποφάσεις) κινούνται στα όρια της πολιτικής ηθικής και, μάλιστα, σε απόλυτη ιδεολογική σύγχυση. Η επαναφορά της σοβαρότητας στην πολιτική, μολονότι ανέκοψε εν μέρει την πανηγυριώτικη επέλαση γνωστής αυλής και προαυλίων, έχει ταυτιστεί μ' ένα «άγχος νοικοκυρέματος» χωρίς αρχές και χωρίς τέλος. Συντηρητικές και ξεπερασμένες συνταγές βγήκαν από τα συρτάρια (της ιστορίας άλλων χωρών) και πλασάρονται ως μονόδρομοι (για την Ελλάδα του 2020). Ντοσιέ με πίνακες και αριθμούς πηγαινοέρχονται (μαζί με τους κρατούντες υπουργούς) για να νιώσουμε την κρισιμότητα της αναγκαίας απόφασης και να συναινέσουμε εκ των προτέρων και εν αγνοία μας.

Η ανανέωση του πολιτικού προσωπικού, μολονότι μοιάζει να έχει –αριθμητικά– κινηθεί σε καλά επίπεδα, στην πραγματικότητα έφερε στην επιφάνεια αυτούς που χρόνια τώρα τηλε-διοικούσαν (ή συγκυβερνούσαν εντός/εκτός θεσμών, οργανισμών ή φορέων).

Ένα παράξενο μείγμα γιάπηδων-πολιτευτών-επιχειρηματιών, με την ευφραίνουσα συνοδεία διανοουμένων μας διδάσκουν καθημερινά «τι είναι δίκαιο, τι είναι ορθό, τι είναι ωφέλιμο, τι είναι σύγχρονο, ελληνοπρεπές και ευρωπαϊκάρεστον» (και, το χειρότερο, μας ψέγουν που τόσα χρόνια κανείς μας δεν είχε καταλάβει τίποτα).

Το πρόβλημα με τις αντιλήψεις και πρακτικές ορισμένων πολιτικών, οι οποίοι δείχνουν (και αισθάνονται;) ότι με τη συμμετοχή τους και μόνο στην κυβέρνηση μεταβάλλονται (διά του χρίσματος;) σε τεχνοκράτες και εξυψώνονται (δια της επιφοιτήσεως;) σε υπέρτατους και αλάθητους κριτές, είναι ότι στη χώρα μας ποτέ η Ιστορία δεν παίχτηκε με ασκήσεις επί χάρτου.

Γράφτηκε, με αίμα και αγώνα, από τους υπερασπιστές των «αδύνατων» κινήσεων και όχι τους γραφειοκράτες των (μοναδικών) «δυνατών» λύσεων.

Δεν ταπεινώσαμε ποτέ τον άτυχο ή τον χαμένο, δεν τσακίσαμε περηφάνιες, γι' αυτό και αρνούμαστε να ταυτιστούμε με τους «ταπί και ψύχραιμους» λογιστές-διαχειριστές των ανθρώπινων ονείρων.

Σ' αυτή την πατρίδα ή θα σηκωθούμε όλοι ψηλά ή θα σκύψουμε όλοι μαζί.

Είμαστε τόσο λίγοι και τόσο δεμένοι με παραδόσεις, συνήθειες, αγάπες και πάθη, που θεωρώ αδιανόητο να μας δια-σπάσει η όποια ευρωπαϊκή ή υπερατλαντική οδηγία.

Αντί, λοιπόν, να επιχειρηματολογούμε για το ποιος είναι αυθεντικά σύγχρονος ή ποιον καλύπτει η θεσμική-κοινωνική ασυλία ή πώς θα γίνουμε αρεστοί (σε ιδεατούς επιθεωρητές), ας ράψουμε τον κοινωνικό ιστό στα σημεία που αφήσαμε να σκιστεί.

Δεν πιστεύω στην ύπαρξη «χαμένων ανθρώπων». Ως την ώρα «χαμένες πολιτικές» πληρώνουμε.

Για να καταφέρουμε συνεπώς τον Έλληνα –τον κάθε Έλληνα και όχι μόνον αυτόν που (νομίζουμε

ότι) είναι ραμμένος στα ευρωπαϊκά μέτρα– να δείξει τον κουρνιασμένο καλό εαυτό του, χρειάζεται να τον πείσουμε ότι είναι χρήσιμος, ότι είναι ίσος με τους άλλους, ότι δεν υπάρχουν διαχωριστικές γραμμές.

Για να πετύχει όμως αυτή η εθν-εγερσία οι λογής αρμόδιοι (και υπεύθυνοι;) οφείλουν να στραφούν μ' εμπιστοσύνη σ' αυτούς που τα χαρτιά δείχνουν «αδυνάτους», αλλά που στα πρόσωπά τους καθρεφτίζεται η αισιοδοξία, η λεβεντιά και η δύναμη επιβίωσης του ελληνισμού.

*Υποψήφιου Βουλευτή της Δημοκρατικής Αριστεράς στην Α΄ Αθηνών